

дѣхме ги, ту въ предчувствието на нѣкаква непоправима несполука, ту въ радостно упо-
вание и надежда. Предъ нашитѣ позиции
бѣше тихо. Все тѣй мълчаливо се очертаваше
на хоризонта далечната линия на фортоветѣ,
тъмниятъ, изправенъ гребенъ на Айвазъ-баба
и призрачниятъ и хубавъ силуетъ на Султанъ-
Селимъ.

На позицията стояхме съ голѣма предпа-
зливостъ, за да не предизвикаме стрелба отъ
фортоветѣ. Войниците стояха въ окопитѣ и
никой открито не се движеше. Всѣка минута
чакахме да проечатъ зловецитѣ басови гър-
межи и огнениятъ дъждъ отъ шрапнели да
се посипе върху самитѣ ни окопи. Но форто-
ветѣ мълчаха. Никакво движение нѣмаше и
въ полето. Нашитѣ патрули отиваха до Кара-
Юсуфъ, до Адара. Тѣ срѣщаха само отдѣлни
малки разезди.

Селяни отъ близкитѣ български села идваха
на позицията и ни разказваха забавни анек-
доти за отстѣпленieto на турцитѣ. Въ голѣма
уплаха и безредица тѣ сж се връщали къмъ
крепостъта. Но никакви насилия, никакви звѣр-
ства не сж извършили. Напротивъ, довѣрчиво
и приятелски тѣ сж разговаряли съ селянитѣ.

— Измамиха ни, — казвалъ единъ — на-
правили сж презъ нощъта дълбоки окопи, а
ние цѣлъ день се бихме на открито. Напра-
виха ни прахъ и пепелъ тия българи...